

Věra Michalová se narodila 3. října 1943 jako druhá ze tří sester v Kralovicích. Když bylo Věře kolem pěti let, přestěhovali se do Rudolfova a následně do Plzně, kde bydlela většinu života.

Její otec byl během 50. let propuštěn z armády, což přineslo rodině značné problémy. Důvod jeho propuštění dcerám nebyl nikdy sdělen z prostého důvodu - aby se jako malé nikde nepřeřekly.

Měnová reforma roku 1953 pro rodinu znamenala snížení finančních prostředků. Nová koruna měla hodnotu pěti starých, ale výměna peněz uložených v bance se přepočítávala padesát korun starých na jednu novou. Pro mnoho rodin to bylo neúnosné, protože nenavýšili platy, a tak musely začít pracovat i matky včetně Věřiny.

V té době lidé na vesnicích často vlastnili velká pole a Věřina babička nebyla výjimkou. To se však komunistům nelíbilo, a tak pod výmluvou, že všechno bude všech, lidem jejich pole a dobytek sebrali. Všichni následně vstoupili do JZD, kde dostávali jen nízké mzdy, proto musela Věřina rodina pomáhat babičce, aby se užívala.

Mimo to, že chodila do školy, se Věra zúčastnila hned dvou spartakiád. Poprvé ji prožila jako velmi mladá, a tak si z ní tolik nepamatuje. Ovšem lépe si už vzpomíná na druhou spartakiádu v roce 1960, kdy jí bylo necelých sedmnáct let. Za účast dostala ona i její kamarádky vstupenku do Národního divadla. Později si uvědomila, že tento dárek byla jen propaganda, kterou komunisté schválně zaměřili na mladé lidi, aby viděli, že systém je dobrý. Za jeden z největších zážitků svých mladých let považuje příležitost vidět běžet Emila Zátopka a cvičit gymnastku Věru Čáslavskou.

Věra Vavrochová se 25. srpna 1965 provdala za Karla Michala. I on se stal důvodem, proč se nikdy neangažovala v politice. Karlův otec byl jedním ze sokolských vedoucích, nacisté ho v roce 1941 zatkli a odvezli do koncentračního tábora, kde později zemřel.

Invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa roku 1968 si Věra pamatuje poměrně přesně. Když se ráno s manželem vzbudili, slyšeli hlášení v rádiu, kde právě oznamovali okupaci. Hned jak to oznámili rodičům, šli do práce. Všude bylo více vojáků než normálně, na náměstích byly tanky. Lidé se báli kolem nich třeba jen projít.

Před sametovou revolucí v roce 1989 Věra pracovala jako konstruktérka ve Škodových závodech (tehdy Závody V. I. Lenina). Vzpomíná, že po úmrtí generálního tajemníka KSSS Brežněva 1982 museli jít všichni podepsat kondolenční listinu, jenže Věra se místo toho zamkla na toaletách a tam počkala, až bude po všem. Toto nebyl její jediný "protest", jako mnoho dalších lidí nešla například na prvomájový průvod. Po revoluci si konečně našla vysněnou práci. Otevřela si spolu se svojí nejmladší sestrou Evou jednu z prvních kožních ordinací v Česku, kde pracovala až do důchodu.

Věra spolu se svým manželem ráda cestovala, před sametovou revolucí hlavně po České republice. Nyní ráda chodí do divadla, čte a sleduje filmy. Přes svůj věk si stále užívá života plnými doušky a mladým lidem vzkazuje, aby si vážili toho, že mohou žít ve svobodné společnosti, a nedopustili návrat jakékoliv totality.